

Emil Hațieganu

Emil Hațieganu (n. 9 decembrie 1878, Tritiu de Sus, comitatul Turda - d. 13 mai 1959, Cluj) a fost un politician și jurist român, membru proeminent al Partidului Național Român din Ungaria și Transilvania și succesorului său, Partidul Național-Tărănesc. Emil Hațieganu a fost fratele medicului Iuliu Hațieganu. Înainte de arestare, a fost ales membru de onoare al Academiei Române (1945)

S-a născut în familia unui preot greco-catolic de pe Valea Someșului, având alți 4 frați (Iuliu Hațieganu, Eugen Hațieganu, Simion Hațieganu, Ioan Hațieganu). Născut la Tritenii de Sus, Transilvania (în acea vreme în Regatul Ungariei, Austro-Ungaria), Hațieganu a studiat și practicat dreptul. A devenit profesor la Universitatea din Cluj și a deținut funcția de rector în perioada 1929-1930.

După primul război mondial și după Revoluția Crizantemelor din Ungaria, a fost prezent împreună cu Partidul Național Român din Ungaria și Transilvania la adunarea de la Alba Iulia, care a cerut unirea cu România, fiind membru în Consiliul Director desemnat de participanți. Ministru al Muncii și Securității Sociale din echipa ministerială a lui Iuliu Maniu,

Emil Hațieganu împreună cu Gheorghe Mironescu l-a înscăunat pe Carol al II-a la întoarcerea în țară, ca rege al României. De asemenea, a deținut funcția de ministru de stat pentru Transilvania. În 1940, a devenit cunoscut pentru protestul său împotriva cedării Transilvaniei de Nord Ungariei. Retras din viața politică în timpul celui de-al doilea război mondial,

Emil Hațieganu s-a reîntors în fruntea opoziției înainte de căderea dictaturii pro-naziste a lui Ion Antonescu. După începerea ocupației militare sovietice din România, Hațieganu a deținut funcția de Ministru PNT fără Portofoliu în primul guvern Petru Groza al Partidul Comunist Român.

A fost fondator și director, între 23 august 1920 și 27 septembrie 1923, al revistei Glasul libertății care a apărut la Cluj, cu subtitlul „Foaie pentru popor, organ al Partidului Național Român”. În anul 1945 a fost arestat la Sibiu de autoritățile comuniste și anchetat de temutul ofițer de Securitate Gheorghe Crăciun.^[1]

A fost condamnat pentru sabotaj la detenție în Închisoarea Sighet în anul 1951. În 1955 a fost eliberat.

